

Arrest

nr. 78 481 van 30 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X in haar hoedanigheid als voogd van X, die verklaren van respectievelijk Belgische en Mongoolse nationaliteit te zijn, op 18 januari 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 12 december 2011 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, bijgestaan door advocaat E. DELVAUX en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 19 augustus 2011 dient verzoekende partij samen met haar minderjarige zus (rolnummer 87 627) een asielaanvraag in. Zij verklaarden te zijn toegekomen in België op 15 augustus 2011. Verzoekende partij was in het bezit van een visum afgeleverd door de Duitse ambassade in Mongolië om een cursus Engels te volgen in België van 17 juli 2011 tot 30 juli 2011. Op 1 september 2011 wordt een voogd aangesteld. Op 17 oktober 2011 wordt afstand gedaan van de asielaanvraag.

Op 15 november 2011 dient verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van de artikelen 61/14 tot 61/25 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 12 december 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende het bevel tot terugbrenging, aan de voogd van verzoekende partij ter kennis gebracht op 19 december 2011. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"Afgegeven in toepassing van artikel 118 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

In uitvoering van de beslissing van de Minister die de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onder zijn bevoegdheid heeft of van zijn gemachtigde, wordt aan Mevrouw L. B., van Belgische nationaliteit, in de hoedanigheid van voogd, aangesteld door de FOD Justitie, Dienst Voogdij,

bevel gegeven de persoon die verklaart te heten A., E.,

geboren te U. op 25.03.1995, van nationaliteit Mongolië(Volksrepubliek) (te zijn), verblijvende te (...)

binnen dertig dagen terug te brengen naar de plaats vanwaar hij (zij) gekomen is.

REDEN VAN DE MAATREGEL:

Artikel 7, alinea 1, 1° van de wet van 15 december 1980, vervangen door de wet van 15 juli 1996: betrokkene is niet in het bezit van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Betrokkene is noch in het bezit van een paspoort, noch van een visum. Uit illegaal verblijf kan op generlei wijze enig recht geput worden.

Betrokkene verklaarde op 18/07/2011 met zijn minderjarige zus naar België te zijn gekomen. Ze dienden een asiel aanvraag in op 19/08/2011. Bij zijn inschrijving verklaarde betrokkene dat hun moeder hen achterliet. Ze verbleven verder in hun appartement en hun oma, S., kwam regelmatig langs. Deze heeft een hartziekte en zij besloot hen naar Europa te sturen. Een kennis van hun oma regelde de reis. Betrokkene verklaarde niet in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument noch te weten of de smokkelaar valse documenten voor hen had gebruikt. Betrokkene en diens broer kregen een voogd toegewezen. Op 19/08/2011 deden zij afstand van hun asiel aanvraag.

Op 16/11/2011 diende de voogd een aanvraag in op bureau MINTEH, voor de afgifte van verblijfsdocumenten. Volgens de voogd verklaarde betrokkene dat zijn moeder in 2007 naar Korea was vertrokken om te werken en zodoende haar medische kosten te betalen. Het contact met de moeder was nooit echt goed. Hij werd samen met zijn zus broer opgevoed door de grootmoeder. Omdat zij medische problemen heeft (hartproblemen) kon zij niet meer zorgen voor haar kleinkinderen. De oma heeft dan beslist om ze het land uit te sturen. Ze zouden via de Duitse Ambassade in Mongolië een visum hebben verkregen om deel te nemen aan een zomercursus Engels. Ze werden naar een huis gebracht tot ze asiel kwamen aanvragen.

Tijdens een gesprek op bureau MINTEH, dd. 24/11/2011, verklaarde betrokkene dat zijn moeder naar Korea is gegaan in oktober of november 2006 om geld te verdienen omdat zijn zus een hartziekte had. Ze zou daar gaan werken. Zijn moeder stelde hem en zijn zus voor haar vertrek voor aan hun oma (langs vaderszijde). Voordien hadden ze haar nog nooit gezien. Hun oma woonde op het platteland in Dornod. Vanaf 2007 pendelde ze tussen Dornod en hun appartement in Ulaanbaatar. De eerste paar maanden belde de moeder hen nog regelmatig op. Daarna hoorden ze niets meer van haar. Ze heeft hen in de steek gelaten. Hun oma is een bejaarde vrouw. De laatste jaren was ze slecht te been, had ze hoge bloeddruk en was ze altijd ziek. Als ze in Mongolië verder moeten studeren dan zou dat veel geld kosten, hetgeen hun oma niet kon bekostigen.

Bovendien heeft zijn zus ook een hartziekte.

Op basis van de info uit de aanvraag voor het bekomen van verblijfsdocumenten van de voogd en in het kader van de bepaling van de duurzame oplossing hebben onze diensten een onderzoek gevoerd via onze verbindingsambtenaar. Hierbij kwam aan het licht dat betrokkene en diens zus deel uitmaakten van een groep Mongoolse jongeren die naar België werd gebracht voor het volgen van een zomercursus. Zij kregen hiervoor een visum afgeleverd door de Duitse ambassade in Mongolië.

Noch betrokkene noch zijn zus maakte in eerste instantie melding van een verkregen visum noch van de zomercursus. Zij deden dit pas nadat hen hierover bijkomende vragen werden gesteld.

Er dient te worden opgemerkt dat zowel betrokkene als zijn zus bij hun aanmelding verklaarden niet in het bezit te zijn van enig identiteitsdocument noch te weten of de smokkelaar voor hen een vals PP had geregeld. Zij waren op dat moment echter in de wetenschap dat zij hadden gereisd met hun eigen PP voorzien van een visum afgeleverd door de Duitse ambassade in Mongolië en dat zij naar België waren gekomen voor het volgen van een zomercursus. Zij hebben bij hun aankomst dus leugenachtige verklaringen hieromtrent afgelegd. Pas tijdens het verhoor op bureau MINTEH en niet spontaan, maar na aandringen door onze dienst, gaven ze toe dat ze in het bezit waren van een paspoort en een visum voor het volgen van een zomercursus.

Tijdens datzelfde gesprek op bureau MINTEH en eveneens aan de voogd, legden zij geboorteaktes, de overlijdensakte van hun vader en hun school attesten voor. De voorgelegde geboorteaktes voldoen bovendien niet aan de bepaling zoals weerlegt in het KB van 07/11/2011, art. 110 decies, stellende dat

een fysieke band moet bewezen zijn tussen de voorgelegde documenten en de persoon dewelke deze document voorlegt.

Het visum dat betrokkene en haar broer bekwamen op de Duitse ambassade van Mongolië werd afgeleverd met het oog op het volgen van een zomercursus. Betrokkene en zijn zus hebben echter nooit deelgenomen aan deze cursus. Er is dus sprake van een misbruik van de procedure. De verklaringen van de kinderen dat hun PP werd afgenomen door de smokkelaar zijn feiten die tot op heden niet objectief bewezen kunnen worden en dit gelet op het feit dat ze deel uitmaakten van een groep die georganiseerd naar België werd gebracht in het kader van een zomercursus. Het staat Dienst Vreemdelingenzaken vrij dus met de nodige omzichtigheid te werk te gaan met betrekking tot deze verklaringen.

Het algemene principe stelt dat het belang van het kind te verblijven is bij zijn ouders, tenzij anders bewezen. Rekening houdend met en op basis van een analyse van alle elementen in het dossier, laat niets toe dit principe in twijfel te trekken. Immers, geen afdoend en objectief bewijs wordt ons geleverd, stellende dat het belang van de betrokkene zich situeert buiten de familiale context in Mongolië.

De wet van 12/09/2011, dient in de eerste plaats bescherming te bieden aan minderjarigen die zich niet begeleid op het Belgisch grondgebied bevinden en voor wie geen mogelijkheid op opvang en verzorging meer aanwezig is in het land van herkomst. Dit laatste is hier niet het geval. De kinderen verklaarden eind 2006 door hun moeder te zijn achtergelaten en sindsdien geen contact meer te hebben met hun moeder. Let wel, uit op opgevraagde visumdossiers blijkt echter dat de moeder op 22/06/2011 een volmacht ondertekende waarin zij de toestemming gaf om deel te nemen aan de cursus Engels in België. Op dat document staat tevens vermeld dat de moeder in Mongolië woont en niet in Korea zoals de kinderen aangaven. De verklaring dat de kinderen geen contact meer hadden met hun moeder, wordt hierbij van de kaart geveegd. De moeder verblijft dus nog in het land van herkomst. Zij is gelokaliseerd en draagt nog steeds de ouderlijke macht. Een duurzame oplossing in de zin van een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met de ouders is dus mogelijk. Conform het artikel 9 van het Europees Verdrag inzake de Rechten van het Kind, is er hier geen sprake van een bevoegde autoriteit die beslist heeft dat betrokkene in zijn belang dient gescheiden te worden van zijn ouders. Het is bovendien aan de verzoekende partij om alle passende maatregelen te nemen om de familieleden van de minderjarige op te sporen (cfr. artikel 479 van de Programmawet van 24 december 2002). Er wordt niet aangetoond dat de opsporingen aantonen dat de moeder van betrokkene niet in staat zouden zijn betrokkene op te vangen en naar hun bescheiden vermogen in een aangepaste opvang te voorzien zoals zij dit in het verleden altijd heeft gedaan. Er wordt op geen enkele objectieve manier bewezen dat er geen opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België dient te situeren.

De redenen voor zijn komst en verder verblijf in België, zo blijkt op basis van de analyse van alle elementen in het dossier alsook uit de aanvraag van de voogd voor de toepassing van de wet van 12/09/2011, zijn van economische en familiale aard en dit met het oog op betere toekomstperspectieven.

Betrokkene verklaarde tijdens haar verhoor op bureau MINTEH dat zij naar België zijn gekomen omdat hun studies in hun land van herkomst niet gefinancierd zouden kunnen worden. Dit is echter geen afdoend argument voor de toepassing van de wet van 12/09/2011. Deze voorziet immers niet in een recht op verblijf met het oog op het volgen van studies, onderwijs. Hiervoor dienen de geijkte procedures gevolgd te worden zoals daartoe voorzien in de Vreemdelingenwet van 15/12/1980.

Dat betrokkene hier naar school gaat en het goed doet op school en niet terug wil naar zijn land, geven hem niet automatisch recht op verblijf.

Het feit dat betrokkene hier goed wordt opgevangen en het feit dat hij ingeschreven is in een school geeft hem niet automatisch recht op verblijf.

Er worden geen andere elementen aangebracht dewelke gefundeerde argumenten zijn om betrokkene in het bezit te stellen van verblijfsdocumenten op basis van de wet van 12/09/2011 voor minderjarigen. Rekening houdend met hetgeen hieraan voorafgaat en conform de specifieke bepalingen van de wet van 12/09/2011 bestaat de duurzame oplossing niet in België en stelt de Dienst Vreemdelingenzaken dan ook een spoedige terugkeer naar het land van herkomst voorop alwaar hij kan herenigd worden met zijn moeder in het kader van een vrijwillige terugkeer, kan uw pupil bovendien beroep doen op de verschillende programma's van terugkeer en reïntegratie van een organisatie zoals de IOM. In dit geval, en op basis van een terugkeerdossier, kan de bijlage 38 verlengd worden gedurende de termijn noodzakelijk voor de praktische organisatie van de effectieve terugkeer”

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en benaerstigingsbeginsel, redelijkheids- en proportionaliteitsbeginsel, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de motiveringsverplichting en van de bepalingen van de omzendbrief van 2005 betreffende het verblijf van de niet-begeleide minderjarige vreemdeling.

Ter adstruering van het middel zet verzoekende partij het volgende uiteen:

"De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen (R.v.St., 4 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St., 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St., 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519).

Krachtens de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is het een substantiële vormvereiste dat motivering - en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering - gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

De voogd van Verzoekende partij heeft aan de afgevaardigde van de Staatssecretaris een aantal stukken en overwegingen voorgelegd.

Door aan de voogd een bevel tot terugbrenging binnen de dertig dagen van de minderjarige: een bijlage 38 te betekenen schendt de Staatssecretaris de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur.

Het zorgvuldigheidsbeginsel wordt geschonden, nu vastgesteld wordt dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige manier dient voor te bereiden en de beslissing dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren (hetgeen in casu niet of niet voldoende is gebeurd) om met kennis van zaken een beslissing te nemen. Aan de bestuursbeslissing dient een nauwgezette belangenafweging ten gronde te liggen. "Overzicht van het Belgisch administratief recht", Mast, 15de druk, 1999, p. 52.

Verzoekende partij vindt de gevraagde nauwgezetheid niet terug in de beslissing van de CGVS.

Hoe dan ook is de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk te noemen en getuigt deze niet van goed bestuur.

In het belang van de minderjarige dient een duurzame oplossing nagestreven te worden. Als het bereikt wordt, gaat het natuurlijk ook om een duurzame opvang, bij (adoptieve) ouders, familieleden of eigen woning. Volgens de omzendbrief van 2005 betreffende het verblijf van de NBMV (B.S. 7 oktober 2005) wordt onder "duurzame oplossing" verstaan:

-gezinshereniging

-de terugkeer naar het land van herkomst, met garanties op adequate opvang en verzorging van de NBMV, naargelang zijn behoeften bepaald door zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid, hetzij, door zijn ouders of andere volwassenen die voor hem zullen zorgen, hetzij, door overheidsinstanties of niet-gouvernementele organisaties;

-de machtiging tot onbeperkt verblijf in België, met inachtneming van de bepalingen voorzien in de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen."

In casu gedraagt de Staatssecretaris zich niet meer zorgvuldig, noch redelijk nu hij in casu ten aanzien van verzoekende partij, de minderjarige, als enige duurzame oplossing een terugkeer naar het land van herkomst aanziet.

De CGVS weigert om nog ook maar enige structurele maatregel te nemen, noch een aankomstverklaring gevolgd door een BIVR, noch een verlenging van de bijlage 38.

Aldus wordt de toepassing van de omzendbrief niet meer nageleefd, waarin voorzien wordt dat in afwachting van een duurzame oplossing in het belang van de minderjarige, deze een aankomstverklaring gevolgd door een BIVR wordt toegekend, en dat de terugkeer naar het land van herkomst alleen mag gebeuren wanneer er voldoende garanties zijn op adequate opvang en verzorging van de NM.B.V., naargelang zijn behoeften bepaald zijn door zijn leeftijd en zijn graad van zelfstandigheid.

De voogd toont aan de hand van stukken (ondermeer zeer recente stukken verkregen in januari 2012- de voogd zal de originelen zodra mogelijk aan de Raad overmaken) aan dat er in het land van herkomst - Mongolië - in het ouderlijk milieu niet voldoende garanties zijn op adequate opvang en verzorging van verzoekende partij.

De vader is overleden. Zulks werd aangetoond met een overlijdensattest en wordt niet betwist door DVZ.

De grootmoeder van verzoekende partij T. Z. attesteert dat zij haar kleinkinderen (waaronder verzoekende partij) naar het buitenland heeft gestuurd.

De migratiediensten van Mongolië attesteren dat U. D. (moeder van verzoekende partij) op 31 mei 2010 met vlucht nr. KE-868 Ulaanbaatar verlaten heeft voor Seoul. De moeder verblijft dus niet meer in Mongolië (zoals DVZ voorhoudt) doch wel in Korea.

De moeder is dus niet bij machte om voor haar kinderen te zorgen in hun land van herkomst.

De moeder is allerm minst gelokaliseerd door DVZ (zoniet had DVZ wel de adresgegevens van de moeder van minderjarige doorgegeven aan de voogd met het oog op de terugbrenging).

De voogd is dus niet bij machte om gevolg te geven aan het bevel tot terugbrenging gezien de moeder van de minderjarige niet woont in de plaats waarvan de minderjarige is gekomen.

De grootmoeder is niet bij machte om voor haar kleinkinderen te zorgen (en heeft daar ook wettelijk gezien niet de plicht toe) Het feit dat zij zelf de kleinkinderen naar het buitenland gestuurd heeft is al een indicatie hiervan.

De Staatssecretaris (DVZ) doet geen enkel onderzoek naar de opvangmogelijkheid in concreto van de moeder dewelke in Korea verblijft.

De Staatssecretaris schendt dus de beginselen van goed bestuur, in het bijzonder het principe van de verplichting om een onderzoek van het dossier in te stellen (benaarstigingsprincipe).

Dat de kinderen mogelijks niet de gehele waarheid verteld hebben m.b.t. de concrete omstandigheden van hun reis naar België kan aan een minderjarig kind niet verweten worden. Deze verklaringen worden hun voorgezegd door derden. Twijfel over de waarachtigheid van een verklaring van een minderjarige kan nooit een reden zijn om een bevel tot terugbrenging uit te brengen. Als een minderjarige een verklaring aflegt die mogelijks niet overeenstemt met de waarheid is dit geen misdrijf die hem of haar kan ten laste gelegd worden. Een minderjarige kan trouwens geen misdrijf plegen, hoogstens een als misdrijf omschreven feit (MOF) waarbij enkel de jeugdrechter een beschermingsmaatregel kan nemen, quod in casu non.

Zoals reeds werd uiteengezet zijn de motieven van de Staatssecretaris in strijd met de algemene rechtsbeginselen en de beginselen van behoorlijk bestuur, derhalve juridisch niet correct en onjuist.

Een dergelijke beslissing is per definitie genomen in strijd met de motiveringsverplichting.

Dat in de bestreden beslissing worden geschonden,

de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel, het benaarstigingsbeginsel en het proportionaliteitsbeginsel.

De bepalingen van de omzendbrief van 2005 betreffende het verblijf van de NBMV (B.S. 7 oktober 2005)

De aanvraag van de voogd werd ingediend voor de toepassing van de wet van 12.09.2011, zodat de bepalingen van deze wet niet van toepassing zijn”.

2.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motivering van het bestreden bevel wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoekende partij niet in het bezit is van de vereiste documenten om in het Rijk te verblijven. Waar verzoekende partij om een verblijfsmachtiging heeft gevraagd, motiveert verweerder dat geen elementen zijn aangebracht om op basis van de wet van 12 september 2011 verzoekende partij in het bezit te stellen van de verblijfsdocumenten.

Verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit de uiteenzetting van haar middel blijkt dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Er dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet verlenen van het tijdelijk verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat, waar verzoekende partij betoogt dat de bepalingen van de wet van 12 september 2011 niet van toepassing zijn nu de aanvraag werd ingediend vóór de toepassing van deze wet, zij niet kan worden gevolgd.

De wet van 12 september 2011, met name de wet tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen met het oog op de toekenning van een tijdelijke machtiging tot verblijf aan de niet-begeleide minderjarige vreemdeling, bevat geen overgangsregelingen zodat de bepalingen onmiddellijk van toepassing zijn op de 'hangende' aanvragen, vanaf de inwerkingtreding van de wet, *in casu* op 8 december 2011. Het is bijgevolg correct dat in de bestreden beslissing genomen op 12 december 2011 de wet van 12 september 2011 is toegepast. De Raad van State wijst in dit verband naar het algemeen rechtsbeginsel van de onmiddellijke uitwerking van een nieuwe wet. *"Volgens dit principe is elke nieuwe wet in beginsel onmiddellijk toepasselijk, niet alleen op wie zich in haar werkingssfeer begeeft, maar ook op wie zich reeds tevoren in die werkingssfeer bevond. Derhalve is een nieuwe wet in de regel niet enkel van toepassing op de toestanden die na haar inwerkingtreding ontstaan, maar ook op de toekomstige gevolgen van een onder de vroegere wet ontstane toestand, die zich voordoen of die voortduren onder de gelding van de nieuwe wet."* (RvS 11 oktober 2011, nr. 215.708).

Waar verzoekende partij verwijst naar de bepalingen van de omzendbrief van 2005, merkt verweerder in de nota met opmerkingen terecht op dat de *in casu* toegepaste wet van 12 september 2011 de omzendbrief volledig vervangt. De verwijzing naar de bepalingen van de omzendbrief van 2005 mist aldus juridische grondslag.

Verzoekende partij betoogt dat de bestreden beslissing onzorgvuldig en onredelijk is en verwijst naar de bijgevoegde stukken waaruit blijkt dat zij niet over voldoende garanties beschikt op adequate opvang en verzorging in haar land van herkomst. Haar vader is overleden; haar grootmoeder heeft haar naar het buitenland gestuurd en haar moeder verblijft niet meer in Mongolië, doch in Korea. Haar moeder is bijgevolg niet bij machte om voor haar te zorgen. Haar moeder is niet gelokaliseerd door verweerder en haar voogd kan geen gevolg geven aan het bevel tot terugbrenging, nu haar moeder niet woont in de plaats waarvan zij is gekomen. Er is geen onderzoek gedaan naar de opvangmogelijkheid van haar moeder die in Korea verblijft.

Uit de bestreden beslissing blijkt, in overeenstemming met de stukken van het dossier, dat verzoekende partij verklaarde eind 2006 te zijn achtergelaten door haar moeder en dat zij sindsdien geen contact meer had met haar moeder. Uit onderzoek blijkt evenwel dat haar moeder op 22 juni 2011 een volmacht ondertekende waarin zij toestemming gaf om deel te nemen aan de cursus Engels in België. Op dit document staat tevens vermeld dat haar moeder in Mongolië woont. Derhalve is haar moeder gelokaliseerd. Zij verblijft nog steeds in het land van herkomst en draagt nog steeds de ouderlijke macht. Een duurzame oplossing bestaat in een terugkeer naar het land van herkomst en een hereniging met haar moeder. De Raad merkt op dat het overlijden van haar vader niet wordt betwist door verweerder, evenmin als het feit dat haar grootmoeder haar naar het buitenland heeft gestuurd. Waar verzoekende partij thans verwijst naar een stuk in bijlage van het verzoekschrift waaruit blijkt dat haar moeder het vliegtuig heeft genomen op 31 mei 2010 naar Seoul, weerlegt zij niet de vaststelling van verweerder dat haar moeder op 22 juni 2011 verklaarde in Mongolië te wonen en toestemming heeft gegeven om een Engelse cursus te volgen in België, waaruit blijkt dat zij nog steeds de ouderlijke macht uitoefent. Verzoekende partij maakt ook thans niet aannemelijk dat haar moeder niet of niet meer verblijft in Mongolië en de ouderlijke macht niet uitoefent. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoekende partij betoogt vervolgens dat geen enkel onderzoek is gedaan naar de opvangmogelijkheden van haar moeder.

In de bestreden beslissing wordt met betrekking tot de opvangmogelijkheden gemotiveerd dat uit onderzoek niet blijkt dat haar moeder niet in staat zou zijn haar op te vangen naar haar bescheiden

vermogen en in een aangepaste opvang te voorzien, zoals zij in het verleden altijd heeft gedaan. Verzoekende partij bewijst op geen enkele objectieve manier dat er geen opvang meer aanwezig is in het land van herkomst en dat de duurzame oplossing zich noodzakelijk in België dient te situeren. Ook thans toont verzoekende partij, aan de hand van de bijgebrachte stukken, met name het overlijden van haar vader, de verklaring van haar grootmoeder en de vlucht naar Seoul van haar moeder op 31 mei 2010, niet aan dat er geen opvang meer aanwezig is in Mongolië.

Verzoekende partij maakt met haar loutere bewering niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de door hem genomen vaststellingen is gekomen. Uit de bestreden beslissing en uit de stukken van het dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris uitvoerig onderzoek heeft gevoerd naar de omstandigheden waarin verzoekende partij is toegekomen en de mogelijkheid voor een terugkeer naar haar land van herkomst heeft onderzocht. Uit wat voorafgaat blijkt dat de conclusie dat de duurzame oplossing voor verzoekende partij erin bestaat dat zij in haar land van herkomst herenigd wordt met haar familie niet kennelijk onredelijk noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. In tegenstelling tot haar bewering in haar verzoekschrift worden haar verklaringen en het feit dat zij niet de gehele waarheid zou hebben verteld haar niet ten laste gelegd. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat zij strafrechtelijk wordt vervolgd of een 'misdrijf' zou hebben gepleegd. Evenwel motiveert verweerder in de beslissing terecht dat haar verklaringen in verband met haar moeder, met name dat zij haar heeft achtergelaten eind 2006 en zij sindsdien geen contact meer had met haar moeder niet in overeenstemming is met de volmacht die haar moeder haar op 22 juni 2011 heeft gegeven om een cursus Engels te volgen in België. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Uit de bespreking onder het middel is gebleken dat de gemachtigde op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. De schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel, proportionaliteits- en benaerstigingsbeginsel kan niet worden aangenomen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN